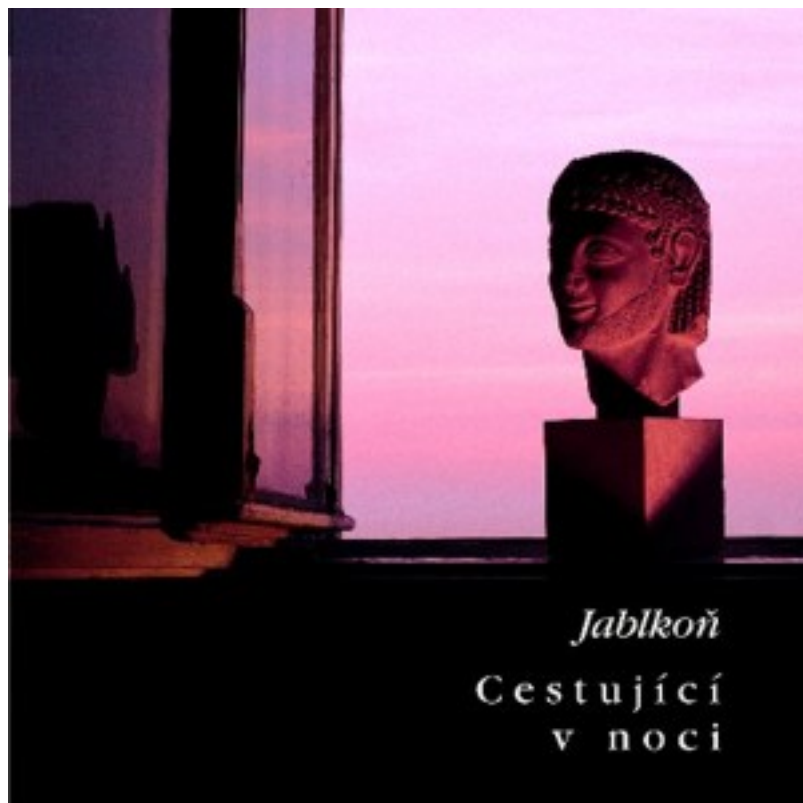

Pamatuju se, že jsem se s Jablkoní poprvé setkala ještě jako malá holka - brácha mi nadšeně pouštěl z elpíčka Devátou vlnu; oba jsme u té muziky trnuli blahem a mně to přišlo naprosto v pořádku - nepodivovala jsem se nad zvláštními instrumentálními skladbami. Tohle prostě byla Jablkoň.

Samozřejmě, že jsem si svou oblíbenou skupinu hlídala a snažila se o ní vědět. Překlopýtala jsem s ní dalších několik instrumentálních opusů, dočkala se první písničkové desky a přemýšlela, kam bude všechno pokračovat. Jenže od té doby už taky uplynul nějaký ten čas a myslím, že každý, kdo kapelu aspoň trochu zná, už si na její dvojkolejnost zvyknul.

A tak není s podivem, že chvíli poté, co vyšla v reedici na cédéčku právě první deska, se objevilo také aktuální album Jablkoně - *Cestující v noci*. Má podtitul "Ve všem je kousek noci, ostatně jako v každém dni", každá píseň se (jako obvykle) opatřena kratičkou charakteristikou a je jich takových celkem šestnáct. A oné noci potkáte na desce celkem dost - především v náladě skladeb, v jejich vyznění. Písně jsou většinou pomalejší, niterné, ale nejsou všechny takové. Rozhodně nejde o desku, která by uspávala, nudila.

Kromě pánů z kapely (Michal Němec - zpěv, kytara; Petr Chlouba - bicí, perkuse, piano,

harmonium; Martin Carvan - akustické kytary; Johnny Jüdl - basová kytara, fagot) se na desce sešla pěkná řádka hostů. Michal Gera hraje na trubku, Filip Spálený na tubu, Zdeněk Nádeníček na hobo, s klarinetem se objevil Antonín Mühlhansl a syntetizátor programoval Radim Novozámský. Přidal se taky Židlochovický dětský sbor Skřivánek, ale především je třeba zmínit hostující zpěvačky. Zpěv Zuzany Homolové, Ivy Bittové, Radůzy a Báry Hrzánové se výrazně podepsal na celkové podobě alba. Při poslechu některých skladeb jsem si říkala, že je skoro škoda, že se písniček v této podobě patrně nedočkáme v koncertní podobě. Ženský prvek totiž Jablkoně svědčí, oživuje ji a zpěv Michala Němce nabývá na ? jak to jen říct - na vroucnosti?, na něže??. asi něco takového.

Přiznávám se, že když jsem desku poslouchala poprvé celou, naprosto jsem se utopila v úvodní písni *Nekonečná*. "Sladký" duet se Zuzanou Homolovou, snadno zapamatovatelná melodie, vtíravý zvuk hoboje, prostě písnička, která jde pod kůži. Podobně mi na první poslech utkvěla v paměti píseň *Na Troskách* nebo jakoby lidová *Ej horo* (znovu Zuzana Homolová). Nezapomenutelné jsou také

Bleděmodrý červen

(parodie na slavný hit 80. let *Je t'aime* Serge Gainsburga; Bára Hrzánová je tu tak přesvědčivá, že jí uvěříte i to vzrušení z nabízeného chleba s máslem) a závěrečná

Kdopak nám zazpívá

, nářez, za který by se nemusela stydět kdejaká rocková kapela. Krásná je píseň

Čas ptačích

hrází s Radůzou v její křehké podobě zpěvu, skladba doprovázená na kolovrátkově znějící harmonium. Nebo

Noční Prahou

, taky s Radůzou, která trochu připomíná skupinu Traband. A to jsem pořád jen u toho prvního poslechu?.

Velice zajímavé jsou texty. Autorkou větší části z nich je Zuzana Wirthová, bývalá Němcova manželka a pravidelná textařka Jablkoně. A já si říkám, jak se asi může žena-textařka vciťovat do nálady muže vracejícího se domů a znechuceného ze všeho kolem (*Kdopak nám zazpívá*) či do návratu z letního flámu (

Vracím se domů

). Ale asi už s tím má své zkušenosti, že. Klobouk dolů, slova plynou z úst Michala Němce naprosto pravdivě, jsou jeho vlastními. I přes svůj civilní projev dělá Němec z každé písně jakoby opus. Neapeluje, neburcuje, nevyzývá ke vzpouře, jen popisuje, to však činí natolik sugestivně, že cítíte potřebu naslouchat, přemýšlet, přidat se. Texty jsou plné obrazných přirovnání (

srp srpna; když se slunce za Petřínem skácí; po Národní třídě tramvaj cválá; tma se houpe v bocích

), která někdy vydají na malý samostatný příběh (

slunce s rukou na klíce/bere si střevíce/chystá se ven

).

Zvukově Jablkoň asi nikoho nepřekvapí - jako obvykle přesná, vypočítaná, přesvědčivá v polohách něžných a jemných stejně jako v drsných nářezech. Přechod od jedné polohy k druhé přitom skoro nevnímáte - je přirozený, přichází znenáhla, trochu zaskočí, ale když o něm přemýšlíte, zjistíte, že je jakoby na místě. Znovu (pokolikáté už) jsem žasla nad umem Martina Carvana, jehož virtuosita mě odzbrojuje. Skvělá instrumentace vyniká především ve dvou "neinstrumentálních beze slov" - skladeb s neartikulovaným zpěvem - *Smutné* a *Vítězné*. O vokály se v obou postarala Iva Bittová a zvláště druhá jmenovaná vás nenechá na pochybách, desku které kapely držíte v rukou. Jen nečekejte tolik "hitovek" jako na předcházejících *Písničkách*

a

Bláznivé

. Skladby jsou většinou poklidnější, není v nich tolik zlehčování, humoru. Kdybych měla desku charakterizovat jedním slovem, asi bych řekla - vztahová. Je často o obyčejném, lidském - o vztahu muže a ženy. A je pravdivá.

Cédéčko *Cestující v noci* jsem od toho prvního poslechu vložila do přehrávače už mnohokrát. Došlo mi, že kapela, kterou znám už pěknou řádku let, se zase vytáhla s dílkem, které by nemělo uniknout pozornosti posluchačů. Opravdu doporučuji.

Jablkoň: Cestující v noci (Indies 2003); Nekonečná; Stmívání; Poledne půlnoc; Smutná; Ej horo; Bleděmodrý červen; Mostecká; Noční Prahou; Na Troskách; Ráno; Čas ptačích hrází; Cestující v noci; Vítězná; Vracím se domů; Jednou; Kdopak nám zazpívá; celkový čas 49:46

www.jablkon.com

Jablkoň - Cestující v noci: Proč mít rád Jablkoň

Napsal uživatel Lucie Endlicherová

Pondělí, 01 Září 2003 04:00
